

SAMOROST

číslo 1 / rok 2016 / ročník 37

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

SILVA REGINA

V neděli 3. 4. 2016 jsem se vydala na Brněnské výstaviště, kde se konal Mezinárodní lesnický a myslivecký veletrh s názvem Silva Regina.

Ihned v devět hodin ráno se otevřely dvory a návštěvníci veletrhu mohli vstupovat na půdu brněnského výstaviště. Současně zde také probíhal veletrh Techagro, veterinární veletrh Animal vetex a veletrh obnovitelných zdrojů energie v zemědělství a lesnictví Biomasa. Tento veletrh se koná v Brně jednou za dva roky a přiláká sem tisíce návštěvníků, převážně lesáků, kteří se přijedou podívat na různé novinky ve světě lesnictví. Za dobu více než dvacetiletého působení se tento veletrh právem řadí mezi nejuznávanější veletrhy v tomto oboru ve střední Evropě.

Jelikož je brněnské výstaviště opravdu velké, dalo by se říct, že člověk není ani schopný si celý veletrh projít za jeden den. Já jsem se pohybovala v pavilonu Z. Zde se nacházejí trofeje, zbraně, lovecká optika, široký výběr mysliveckého a loveckého oblečení a také myslivecká restaurace, která byla neustále naplněna hladovými návštěvníky. Po dobu celého dne zde probíhá bohatý myslivecký program, který mě v určitých chvílích velice pobavil. V tomto roce své produkty předvedlo celkem 199 firem z lesnického a mysliveckého odvětví.

Nejsou zde ale vystavovány jen firmy, ale prezentují se zde i různé kluby, lesnické vzdělání, výzkum a věda nebo lesnická beletrie.

...a další školní rok za námi.

Něco se odbylo hned na jeho začátku, viz úvodník z minulého čísla, úspěšně proběhly tradiční akce typu hubertská, trubačský ples, studenti důstojně reprezentovali v aktivitách všeho druhu.

Osobně vítám větší aktivitu při studentské tvorbě, příspěvky se množí i s pomocí kolegů, (díky Rudo a Evo) už nemusím chytat eventuální autory po chodbách a na vycházkách po městě, stát jim na krku a škemrat o články či fotky. Nakonec v tomto čísle by to už mělo být vidět.

Hezké prázdninové léto.

-moon-

Nejprve jsem si prošla celé horní patro tohoto pavilonu. Tady mě zaujala výstava starých lesnických uniforem a výstava fotografií známého fotografa zvěře Roberta Hlavici. V horním patře jsem si také vyzkoušela střelbu na laserové střelnici.

Vyplatilo se ovšem čekat dlouhou frontu, protože o laserovou střelnici s pobíhajícími divočáky byl velký zájem. V odpoledních hodinách jsem se přesunula do přízemí, zde jsem obdivovala stánek Lesů ČR. Ty zde prezentovaly veřejnosti trofeje ulovené v honitbách právě Lesů České republiky. Nejsilnější trofeje ale předvedly Vojenské lesy a statky nebo Českomoravská myslivecká jednota.

Celý den se pavilonem ozývaly lesnice, na které troubili trubači z ČZU v Praze.

Když zaznělo trubačské desatero od Antonína Dyka, vneslo to do mě hezký pocit a radost z toho, že česká myslivost má pořád co ukázat, co se týče tradic.

Při mém odchodu z pavilonu právě trubači zpívali Halali se slovy: „Halali, halali, pošlyšte naši věrní kamarádi, jak myslivecká pocta se koná...“. Než trubači tuto skladbu dozpívali, tak jsem se ještě kochala před pavilonem novými moderními kazatelkami a krmelci pro zvěř.

Celý den na Silvě Regině byl velice zajímavý a doporučuju ho za dva roky všem navštívit. Lesáci nebo myslivci by tuto akci určitě neměli vynechat.

Eliška Skuhrová

ŠEDIVÁČKŮV LONG (XX. ROČNÍK)

Tento extrémní závod psích spřežení se stal v Orlických horách již tradicí. Stejně jako několik předešlých let i letos se po hřebenech a vrcholcích linul zpěv četných severských psů, kteří se svými mašéry přijeli pokořit trať dlouhou 240km. Ve dnech 26. až 30. 1.2016 proběhl již 20. ročník jednoho z nejdelších závodů psích spřežení v Evropě a nejdelšího v České republice – Šediváčkův long. Tradičně se začíná i končí v osadě Jedlová v obci Deštné v Orlických horách, ve spolupráci s níž se závod pořádá. Do těchto míst se na start závodu sjelo tradičně kolem 700 tažných psů a více než 100 mašerů celkem z 12 zemí, kteří sem přijeli pokořit tuto

náročnou etapovou trať a nevyzpytatelnou krásnou přírodou Orlických hor. Lídrem závodu mezi českými účastníky je Roman Novotný z jižních Čech, který nevynechal žádný ročník a letos jel překvapivě po dvacáté. Z úspěšných českých závodníků zde byl například Roman Habásko z Podbořan, který se letos zúčastnil několika závodů ve Skandinávii.

Tento čtyřetapový závod psích spřežení s jedním povinným přenocováním na sněhu je mistrovstvím ČR v LONGu (dlouhá trať). Je extrémní i převýšením – spřežení nastoupají během závodu více než 7000 metrů. V průběhu závodu jsou jezdci sledováni pouze na kontrolách a jejich čísla se nahlašují do „hlavního stanu závodu“, zde se přepíší do počítače a dají na internet a tím pádem má každý pomocník možnost sledovat, kde se jeho jezdec se svým týmem nachází.

Letos jsem se tohoto závodu poprvé zúčastnil i já osobně jako jeden z jezdců se svými dvěma sibiřskými husky Endym a Badem. Přihlásil jsem se do kategorie skijéring (jeden až dva psi a jezdec na běžkách) a čekal jsem, co se bude dít.

ETAPA (27. 1. 2016)

Odstartoval jsem na trať dlouhou 52 km. Profil první etapy byl, jak se říká houpatý, za 5 a půl hodiny jsme nastoupali něco málo přes 2000 výškových metrů. Do cíle jsem dorazil na pátém místě se ztrátou

11 minut na čtvrtého. Měl jsem ze svého výkonu radost, ale více mě těšilo to, v jaké pohodě doběhli do cíle moji dva spolubojovníci, kterým bylo v tu dobu 12 let. Po celém dni na nohou jsem byl jak se patří unaven a šel jsem brzy spát.

ETAPA (28. 1. 2016)

Ráno po probuzení jsem cítil těch předešlých 52 km na celém těle. Vše mě bolelo, ale řekl jsem si, že to nevzdám a budu bojovat až do konce.

Ne kvůli sobě, ale kvůli klukům, protože to byl jejich poslední závod a chtěl jsem, aby ukončili svoji kariéru se ctí. Vyrázili jsme na trať, která díky oblevě a souvisejícímu dešti vedla jinudy než předešlý den a jela se na dva okruhy vedoucí po hřebenech Orlických hor. I přes velkou snahu pořadatelů a pomocníků zakrýt sněhem vytátá místa byla sjízdnost tratě opravdu obtížná a každý, i já, několikrát skončil na mokré zemi. Bylo to mimořádně namáhavé a byl jsem opravdu rád, když jsme proběhli cílem. Jel jsem sice na běžkách, ale na posledních třech kilometrech už bylo tak málo sněhu, že jsem si zul běžky a seběhl jsem to bez nich.

Večer na shromáždění oznámili, že poslední dvě etapy budou zrušeny, protože už opravdu není po čem jet. Později, když jsem se podíval na výsledkovou listinu, zjistil jsem, že ztráta, kterou jsem měl na čtvrtého, je pryč. A že čtvrtý jsem já, a mám náskok na pátého osm minut. Byl jsem moc rád, že to tak dopadlo a nikdo mi nechtěl věřit, že klukům je vážně 12 let. Následující den proběhlo už jen vyhlášení výsledků a tím byl letošní ročník Šediváčkova longu definitivně ukončen.

I přes nepřízeň počasí a zkrácenou trať jsme si všichni tuto akci moc užili a už se opravdu těšíme na příští, již 21. ročník, který, jak všichni doufáme, bude zlomový a vše se vrátí do starých kolejí.

Jan Kotiš

LIBUŠÍNSKÁ BITVA 2016 - 25. ROČNÍK

Dne 23. 4. 2016 se konala největší akce českého šermu, která se odehrávala v Libušíně u Kladna. „Účastnil jsem se 24. ročníku, a proto si to musím užít...“, toto jsem si říkal cestou vlakem z Písku.

Atmosféra tam jako každoročně byla velmi milá a poutová na pohled. „No to je dost, že jsi taky jednou přijel!“, s úsměvem na líci na mě vychrlil své přivítání vousatý vedoucí naší skupiny. Jen jsme přikývl a pokračoval ve stavbě svého primitivního stanu. Bylo totiž už hodně hodin a stmívalo se. „Ráno moudřejší večera“, říkám si a uléhám ke spánku. Těším se na ranní bitvu.

Probudil jsem se v opravdovém středověkém táboře. Po civilizaci ani známka.

Všichni jsme v klidu posnídali, sdělili si zážitky z mrazivé noci a chystali se na bitvu. Navlékám si na sebe části své zbroje a těším se. Je to podivný pocit – jako bych skutečně byl ve středověku. Beru strůj a vydáváme se na bojiště, což je prostorná, asi kilometr vzdálená louka. Organizátoři letošního 25. ročníku si s tím pěkně vyhráli. Na loučce stojí u stromu vysoký hrad s hradbami i příkopem, před ním samostatné bojiště, za bezpečně umístěnými páskami stojí několik tisíc diváků. Dozvídáme se, že naše skupina je součástí obránců tvrze, a proto se přesouváme dovnitř a prohlížíme obranné valy.

Celkový průběh bitvy je samozřejmě připravený pro diváky a všichni bojovníci ho mají naučený nazpaměť. Mezi organizátory se našla řada pyrotechniků, kteří pro diváky připravili výbuchy bomb a dopadů střel z děl. Bitva může začít!

Seřazeni v šicích jsme jen čekali, až zazní hlas polnice. A stalo se. Už se na nás hrnou první útočníci. Žaludek se mi svírá, než si uvědomím, že je to jen hra... Já s kopím v ruce připraven čekám, ale na moji stranu nikdo zatím nepřichází. Situace je ale napínavá, hlavně, když je v programu napsáno, že máme všichni jako obránci tvrze zemřít. A už se valí stovky bojovníků. Nemáme šanci, ale vše je jen na oko. Hlavně ať divák nepozná, že svoji smrt zahrají velmi nevěrohodně. Přihlížející se nasytili pohledem na souboj a zahrnují nás obrovským potleskem. Všichni vstáváme, ukláníme se a odcházejíme.

Dále vedeme poklidný život v táboře, společně s pečenou kýtou na ohýnku. Občas pro legraci vyvoláme nějakou menší přátelskou šarvátku s meči.

A já? Ze všeho mám skvělý pocit. Užil jsem si tento studený víkend výborně.

Jan Zadina

MŮJ PRVNÍ MYSLIVECKÝ ZÁŽITEK

Bylo jaro 2013 a já začal přemýšlet, na kterou školu bych si měl podat přihlášku, rozhodování nebylo lehké, jelikož jsem byl vázán k Českým Budějovicím a nastupoval jsem zde za místní hokejový tým.

Po dlouhém přemýšlení jsem se rozhodl pro střední lesnickou školu v Písku, protože mě to vždy táhlo do lesa, ale ani ne tak kvůli myslivosti, jako spíš pro klid a pro to krásné řemeslo, do kterého jsem měl šanci nahlédnout díky mému tátovi, který dělá hajného. Na střední lesnickou školu jsem byl k mému uspokojení přijat.

Potom přišlo léto, pro hokejisty nepříjemné období. Led ještě není zamrzlý ani v hokejových halách, a tak nezbývá nic jiného, než běhat v parném počasí. Proto jsem se vydal s mým sparingpartnerem, drsnostým jezevčíkem Amorem, na běh do lesa. Běželi jsme do blízkého lesa, nejdříve po silnici a potom jsme se vydali do hlubokého lesa, směrem k místním menším skalám, kde je při západu slunce krásný výhled na blízkou Jadernou elektrárnu Temelín. Pak jsme běželi směrem k malebné vesničce Tuchonice.

Na kraji u lesa se rozprostíraly kapradiny tak velké, že se mi v nich Amor na chvíli ztratil. Po jeho nalezení jsem se vydal k potoku, kde jsem u vody našel shoz srnce. Šel jsem ještě kousek dál a najednou vyskočila z vysokých kapradin srnka. V tu chvíli mi začalo srdce neskutečně tlouct. Když jsem zvedl hlavu, viděl jsem v paprscích zapadajícího slunce v dálce další srny, pohlcené kapradím. Pro mě to byl překrásný zážitek a také důkaz toho, že myslivost může být také mým koníčkem a určitě stojí za to se jí věnovat a milovat ji.

František Bárta

VÝLET NA LEDOVEC HINTERTUX

Máme krásné, slunečné letní ráno. Obloha bez mráčků a předpověď pro dnešní den: „Slunečno, místy se objeví nějaký ten mráček, ale hlavně tropické teploty kolem 35° stupňů“. Tak mě napadá myšlenka místo sezení doma nebo práce na zahradě v úmorném horku, co si třeba nezavzpomínat na zimu a sníh?

Jediný lyžařský areál, ve kterém se i v létě lyžuje, je rakouský ledovec Hintertux.

Rychle si sbalím tašku se zimním vybavením, lyžařskou výstrojí a vyrazím na cestu. Malá komplikace nastává při přejezdu českorakouských hranic na Dolním Dvořišti.

Moji noční jízdu zastavuje čtveřice policistů a k mé „veliké radosti“ musím vyložit svůj vůz a dokázat neodbytným kontrolorům, že nikoho nepřevážím. Alespoň to je ukázka, že policie pracuje pečlivě a já po dvaceti minutách opět pokračuji v jízdě.

Jízda po dálnicích je plynulá, po pěti hodinách v automobilu se ocitám na parkovišti u první stanice lanovky lyžařského areálu. Nad hlavou se mi rýsují zasněžené hřebeny Tuxerského masivu.

Ocitám se v oblasti věčného sněhu a ledu. Příjemná změna po tak dlouhé jízdě v tropickém počasí. Přesouvám se z letních sandálů do lyžařských bot a mířím k okénku pro zakoupení permanentky. V ceně je již započítáno parkovné, procházka v ledovém království a sleva do přírodního muzea v horském městečku Zell am Ziller. Nad okénkem se také dozvídám o všech aktuálně otevřených sjezdovkách a aktuálních teplotách vzduchu. Na vrcholech je nyní teplota neuvěřitelných 8° C.

Nastupuji do lanovky, která je nejvýše položenou lanovkou na dvoulanovém systému na světě, a po patnácti minutách jízdy si konečně připínám lyže a pouštím se ze svahu...

I když nemrzne, sníh je perfektní, sjezdovky dlouhé a v plné šíři upravované. Šest kotev, tři sedačkové a čtyři kabinkové lanovky a k tomu 25 km sjezdovek. Provozní doba je každý den od 8:30 do 16:30 a jako jediný areál v Evropě je v provozu 365 dní v roce. I v parném létě je tu ideální vyžití pro každého milovníka lyžování.

Pokud si lyžování chcete zpestřit jiným zážitkem, můžete se kouknout do ledového paláce, který je vytesán 30 metrů hluboko v ledovci. Nádherné osvětlení, ukázka minerálů a historie ledovce vás doopravdy zaujme. Pro malé děti je zde do ledovce vytesána dvanáct metrů dlouhá skluzavka. Samozřejmě po celodenním lyžování se dostaví i hlad, ale žádný strach. Je zde pět restaurací, kde vaří skvělé rakouské speciality a obsluha je velice příjemná. Porce jsou veliké a uspokojují nejen mlsný jazýček.

Tento den byl velice krásný a rozhodně bylo lepší si zalyžovat v 8° C, než být doma v horku. Osobně tento moderní areál doporučuji, protože doopravdy patří ke špičce nejlepších lyžařských areálů v Evropě, ale i ve světě. Pokud se na Hintertux chystáte, určitě bych si rezervoval hotel v horském městečku Zell am Ziller a každé ráno i večer využil kyvadlovou autobusovou dopravu.

Derek Gebelt

VÁNOCE 2015

Vánoční svátky roku 2015 jsem trávil ve své rodné vesnici Hněvanicích se svou rodinou. Štědrý den probíhal tradičně jako každý rok. Dopoledne jsme s rodinou obcházeli krmelce, odpoledne navštívili babičku a večer jsme si předávali dárky. Na Boží hod jsme pak navštívili mou druhou babičku.

Největší zážitek jsem však zažil na tradičním Štěpánském honě. Společně s myslivci z našeho spolku jsme se ráno sešli v hostinci U Čiřinských. Nejprve to vypadalo, že se do lesa ani nevypravíme. Před obědem jsme však vyrazili udělat jednu leč na černou zvěř. Jelikož bylo málo střelců, i já jsem vyfasoval pušku. Blížil se už konec leče a vše nasvědčilo tomu, že celá akce skončí nezdarem, když v tom z ničeho nic z houštiny přede mnou vyběhl divočák. Divočák si to namířil přímo na mě, čekal jsem na vhodný okamžik k výstřelu, však divočák se nebezpečně přibližoval. Když už byl ode mě 5 metrů, musel jsem střílet. Naštěstí jsem se trefil pořádně, radši si ani nepředstavuji, co by se stalo, kdybych minul. Srdce mi bušilo ještě pořádnou chvíli.

Lov byl u konce a můj úspěch jsme šli zapít do hostince U Čiřinských

Miroslav Pešička

VÁNOČNÍ PRÁZDNINY 2015

Tyto prázdniny proběhly relativně poklidně. Výjimkou ovšem byli rodiče, kteří byli neustále nervní. Byla to ovšem malá daň za to volno. Jako každoročně se sešla celá rodina. Stejně tak přicházely i návštěvy, ať už očekávané, neočekávané, ba i dokonce nechtěné. To podporovalo již zmíněné nervy. Posledních několik let zimu doprovází „velká sněhová nadílka“. Vůbec to nesouvisí s pranostikou okolo sv. Martina. Tohle období také doprovází i řada sebevražd (sice nechápu proč, nejspíše to bude tím pochmurným počasím, ale čím více sebevrahů, tím méně sebevražd). Pod vánočním stromkem jsem toho sice moc nenašel (nejlepší byly, jak osobně říkám „fusky“), ale nevadilo by mi, kdyby tam nebylo nic. Zdá se mi, že svátky jsou rok od roku materialističtější. Každou zimu se snaží všichni prodejci od elektroniky až po Tesco vymyslet co nejoriginálnější a nejchytlavější reklamu na své produkty a slevy. Myslím, že opak je pravdou. Poslední dobou je každá reklama otravnější. Vrcholem bude asi reklama s „Alzákem“, která předčí i „otravný pomeranč“. Jako kdyby se snažili lidi odpudit a odnaučit je koukat na reklamy a jestli se to někomu líbí, tak je opravdu divný.

Nicméně, když byl Štědrý den za mnou, jel jsem na pár dnů za svým otcem. Normálně u něj bývám jednou za čtrnáct dnů, ale byly prázdniny. Za moc to tam nestojí. Můj otec je příšerný, našťve se kvůli každé blbosti a právě proto má asi i vysoký tlak. S tím nic nenadělám. Na Nový rok jsem už byl zase doma. Rodiče odešli oslavovat ke známým a já zůstal sám. Jelikož na oslavách Nového roku nic nevidím, tak jsem je strávil v poklidu, bez všelijakých přípitků. Chlebičky jsem doma měl, takže jsem nehladověl.

S pomyšlením na školu jsem zbývající dny prožil bez významnějších událostí. Po příjezdu na internát se vše vrátilo do starých kolejí.

Ondřej Dubský

VÁNOCE 2015

Vánoce jsem strávila v Čejově nedaleko Humpolce. Byla jsem tam téměř celé prázdniny. Pouze ve středu před Štědrým dnem jsme vyrazili na celodenní výlet do Vídně.

Na Štědrý den už jsem byla doma. Jelikož je maminka zdravotní sestra, celý den musela být v práci. Všechny povinnosti tak zbyly na mne. Ráno jsem vstala, ozdobila stromček, nachystala ubrusy a jako tradičně vařila bramboračku. Otec se mezitím vrátil z lesa, bratr z veřejného bruslení. Když jsem dovařila pro nás, šla jsem „uvařit“ i pro naše koníky. Do velkého kýble mi pomohl bratr nakrájet jablka, mrkev, červenou řepu, nalámat rohlíky, chléb a dochutit skořicí.

Bylo těsně po dvanácté odpoledne, když mne vyzvedl přítel v Čejově a naše cesta vedla do Mladých Bříšť, kde máme koně ustájené. Koníci byli ve svých boxech a čekali na nás. Vyčistit, nasedlat a hurá na vyjíždku!

Když jsme přijeli a vykydali jejich boxy, dostali Concord, Idyllic a Lord Beckett krmení s připravenou směsí. Už se stmívalo, když jsme každý vyrazili do svých domovů smažit řízky, jelikož salát byl již připraven dopředu a netrpělivě vyčkávali na příchod mamky z práce.

Navečeřeli jsme se, rozbalili dárečky a koukali se na pohádky. Vlastně jako každý rok. Jsem ráda, že prožíváme Štědrý den společně celá rodina a dokážeme si svátky pořádně užít po svém.

Aneta Žáčková

MOJE VÁNOCE 2015

Dne 28. 12. 2015 jsem se zúčastnil vánoční naháňky na černou a vysokou zvěř v Opatovicích.

Ráno v 8.00 jsme se sešli v hostinci U Kláštera, kde jsme měli vynikající polévku. Poté začal slavnostní nástup před první lečí, trubači nádherně zatroubili a hon začíná...

Celkem jsme šli šest lečí. Po prvních třech lečích na nás bylo vidět značné zklamání, protože nikdo neviděl ani chlup. Hospodář zavelel přestávku, spojenou s opékáním buřtů, aby si mohl pořádně rozmyslet, co a jak bude dál. Po vydatné svačině všichni začali mluvit o tom, jak se dnešní den ještě vydaří. A nakonec ano. Úplně na poslední chvíli se ukázalo, že prasata ležela v posledním lese, kde byly také uloveny dva kusy lončáka.

Při slavnostním zakončení naháňky byly předány úlomky a zazněly fanfáry pro poctu zvěři. Tímto výřadem skončil den.

Antonín Hrabí

MIRKO HANÁK

(26.06. 1921 - 4.11. 1971) patřil mezi naše nejúspěšnější ilustrátory knih o přírodě. Snad to zapříčinily sudičky, že při svém prvním prohlédnutí spatřil líbeznou krajinu, rozprostřenou kolem tehdejšího Turčianského Svätého Martina. Také další místa jeho pobytů v Kroměříži, v Olomouci či prázdniny u babičky ve Skaličce u Zábřehu mu nabízela v lukách, na březích potoků a říčků nebo v hlubokých lesích nejen zážitek a nejedno citové dobrodružství.

Pak do jeho života zasáhla válka. Jako příslušník „ročníku 21“ byl po dvouletém studiu na Škole umění ve Zlíně povolán na práci v Německu. Pracoval v továrně u Kapfenbergu, odkud o Vánocích 1944 uprchl se svým kamarádem, malířem Čestmírem Kafkou.

Po osvobození Československa se přihlásil na Vysokou školu uměleckoprůmyslovou. Domů se teď vrátil do Jeseníků, kam se jeho rodiče přestěhovali. Tam měl svůj ateliér a také vlastní revír. Sám se kdysi vyznal: „*Je mnoho lidí, kteří milují přírodu a neběhají s flintou po lese, ale tvrdošijně lpím na zjištění, že jsou chvíle a místa, na kterých se potkávají jen lovci. Vím zcela bezpečně, že nebyt pušky, celá moje práce by se jistě ubírala jinými cestami. Prožili jsme spolu věci, které mi připadají krásné a důležité, že o nich musím vyprávět.*“ Jeho lovy se totiž stále více měnily v lovy beze zbraní, jeho výpovědi se stala kresba a malba.

O Hanákových návratech na lovecké stezky se mezi jeho kamarády vědělo, takže téměř od začátku dostával ilustrační úkoly, ve kterých mohl uplatit nejen svůj vztah k přírodě, ale také její znalost a neselhávající optickou paměť.

Když pak ještě pro sebe objevil tajemství soudobého čínského akvarelu, zcela se oprostil od tehdy preferované popisné hmoty. Po raných ilustracích loveckých povídek od ruských autorů Skrebického, Prišvina, Aramileva či Biankiho našel svůj osobitý výtvarný výraz. Vedle knih Karla Nového, které vycházely rovněž v cizojazyčných vydáních, rád doprovázel svými kresbami a akvarely knihy pro mládež od Jaromíra Tomečka. Vyžádal si jej také ředitel Státního nakladatelství dětské knihy Bohumil Říha a Rudo Moric, který tehdy vedl nakladatelství Mladé letá. Již osvědčenému ilustrátorovi byly zadávány knížky světových autorů E. T. Setona, Felixe Saltena, Jacka Londona, Henryho Williamsona, s nimiž do ilustrací vstupoval i dramatický akcent. Ale Mirko Hanák nezapomínal ani na nejmenší děti, kterým v obrazově koncipovaných leporelech bez textu přibližoval domácí zvířátka, obyvatele lesů i zvířátka z celého světa. Také ona se dočkala zahraničních reedic a nejednou podnítila naše i cizí autory ke slovesnému doprovodu.

zdroj: www.citarny.cz

LEGENDA

Město Ascalon je jedno z těch větších přístavních měst, stojí u obchodní cesty, takže o hordy obchodníků, zlodějů, zákazníků, potulných dobrodruhů a jim podobných tu není nouze. Pokud stihnete projít jeho ohromnými branami, které se zavírají vždy po západu slunce a příchodu tmy, nejspíš byste jako první zahlédli obrovské náměstí, na němž stojí zlatá socha, držící v jedné ruce kopí a v druhé ohromný štít – je to socha boha slunce a světla. A právě o tom náměstí se traduje legenda.

Legenda vypráví o prostém pekaři, který tu žil stejně, jak jeho otec a otec jeho otce. Jednoho večera se rozhodl zajít to hospody, kam chodil vždy, když si potřeboval zchladit jazyk. Když procházel skrz ono již zmíněné náměstí, všiml si blýskavé mince, ohlédl se, jestli tam někdo není a když se ujistil, že tam není ani duše, přišel k té minci a sebral jí ze země. Byla velká, větší než všechny mince, které kdy viděl. Dal si ji do kapsy a rozhlédl se kolem, jestli tam náhodou ještě nějaká není. A vida, byla tam. Leskla se na dlaždicích, pod koncem kopí sochy boha slunce.

„*No to mě podrž, za tohle bych mohl pozvat celou hospodu*“, řekl si pekař, zasmál se a hodil si s mincí. Jakmile mu dopadla na ruku, celé město utichlo. Ptáci přestali zpívat, hluk z hospod, nevěstinců a ostatních domů města ztichl a dokonce i vítr přestal fučet. Napůl vyděšená a napůl udivený pekař se rychle rozhlížel kolem, jakoby mělo něco ze tmy vyskočit a chňapnout po něm. Vtom si všiml, odkud byly ty mince – patřily k ostatním na oltáři u sochy boha slunce. „*Nu což, pár mincí se snad ztratit může*“, řekl si pekař a otočil se soše zády.

Neví přesně, jak se to stalo, uviděl, jak se za ním něco pohnulo a pak ucítil bolest, která přestala tak rychle, jak začala – cítil jak se mu hlava oddělila od těla a spadla na zem.

„*Sprostý a podlý člověče, copak nevíš, že krást se nemá?*“, řekla socha, utrhla kus oblečení bezhlavého pekaře a utřela si hrot kopí. Zakrvavený kus oblečení hodila zpátky pekařovi. „*Proklínám tě, budeš po celé století hlídat můj oltář, aby se nikdo nemohl pokusit o to, o co ses pokusil ty!*“, řekla socha.

„*Budeš napůl mrtvý a napůl živý, nenajdeš klidu, dokud tě kletba neopustí.*“

Tak prý vznikl bezhlavý chodec, jenž každou noc chrání sochu boha slunce a mince, darované jeho oltáři.

Lukáš Burík

REPORTÁŽ O ŠKOLNÍ EXKURZI

Milí čtenáři, přináším vám reportáž ze dne 14. 4. 2016 z botanické zahrady s jehličnatými a listnatými stromy v Praze, kam se vydala naše třída II. B z lesnické školy v Písku na odbornou exkurzi, aby se něco nového přiučili.

Již cesta tam byla zajímavá, předem bylo všem žákům řečeno, že si mají dojít na WC, ale pár jedinců to zřejmě nepochopilo, a tak po chvíli cesty musel autobus zastavit na benzínce. Cestou tam jsme byli všichni veselí a možná proto cesta rychle utekla.

Dorazili jsme do botanické zahrady, nacházející se v Tróji v Praze, kde se třída rozdělila na dvě poloviny. Jednu vedl pan Ing. Kukrál (Kuky) a druhou vedla Mgr. Schrollová (Evička).

Já jsem byl přidělen ke „Kukyho“ skupině, která se vydala do skleníku s exotickými rostlinami, motýly, rybami, a ta druhá skupina „Evičky“ vyrazila na listnaté a jehličnaté stromy.

Ve skleníku bylo k vidění mnoho druhů exotických rostlin, které mají rády světlo, tj. heliofity a ty co potřebují hodně vody, tj. hydrofity nebo mnoho druhů kaktusů. Uvnitř skleníku bylo dusno a vedro, proto jsme si věci odložili v „íčku“, ale i tak nám bylo horko.

Nejvíce asi všechny zaujala slečna, která nás skleníkem prováděla. Zajímali jsme se o ni více, než o všechno ostatní. Také tam bylo mnoho druhů motýlů různých barev a velikostí. Všude kolem nás byly rozvěšeny kukly těchto motýlů.

Tato část se všem líbila, nevím jestli kvůli té slečně, nebo kvůli těm barevným motýlům, ale hodnotili jsme ji kladně. Druhá část byla věnována jehličnanům z celého světa, ta byla také zajímavá, ale ne tolik, jako ta před tím. Tato exkurze měla ještě dvě části, ale ty nebyly tak zajímavé.

Cesta zpět byla klidnější, protože většina byla po tom náročném dni společensky unavená, tak jsme jen poslouchali písničky a dojídali zbytky svačin.

Zpět do Písku jsme dorazili pozdě večer. Následujícího dne sice pár lidí málem nevstalo, ale měli dobrý pocit.

Pavel Řezník

EXKURZE 3.B - 2016

Konec školního roku znamená už tradičně kromě maturit také spoustu odborných exkurzí. Pro třetí ročník je po individuálních praxích naplánován celý týden mimo školu. Jde vždy hned o několik zajímavých míst, kde tamní odborníci referují o svých praktických poznatcích a vědomostech z oboru. Pro třetíky je to tedy skvělá příležitost k získání nových znalostí, které se jim budou u maturity určitě hodit. Celá exkurze je navíc rozplánována tak, aby se studenti seznámili s co nejvíce způsoby pěstování a ochrany lesa.

Hned první den jsme vyrazili za hranice naší republiky. Díky zahraničním kontaktům jsme se dostali do oblasti klášterních lesů Schlägl, která se nalézá v severním Rakousku. Mimochodem, tento klášter založili na počátku 13. století mniši z Milevska. Oproti naší klasické mýtní těžbě mají zdejší lesy několik podstatných rozdílů. Místní odborník Johannes nás provedl po lese a vysvětlil nám, proč místo holin upřednostňují výběrný les, kde se kácí pouze stromy v mýtním věku a zůstává zde podúroveň. Díky přirozené obnově lesa se navíc nemusí starat o sadbu ani ochranu sazenic. To vše za ně udělá les. Na závěr pro nás bylo připraveno malé občerstvení.

Druhý den probíhal již na české straně – v Šumavském národním parku. Čekala nás zhruba 12-ti kilometrová túra šumavskými lesy, při které nás doprovázel Ing. Kahuda. Postupně se nám dostalo výkladu o semeném sadu a lesní školce, která sazenicemi zásobuje přilehlé lesy. Smrk se v ní ale nepěstuje. Postupovali jsme vzhůru a postupně se začalo projevovat napadení kůrovcem, které Šumavu už několik let trápí. Konečně jsme se dostali k Tříjezerní slati, kde jsme si i na chvíli odpočinuli. Do cíle naší trasy ale našťásti nezbyvalo mnoho. Konec cesty byl totiž u nedalekého infocentra Rokyta, kam pro nás přijel autobus.

První dva dny byly za námi. Nyní nás čekala delší cesta, tentokrát až na Moravu. Trasa vedla přes Vysočinu, kde jsme měli naplánované ještě dvě zastávky. První ve dřevozpracujícím družstvu Lukavec: obří komplex několika budov a skladů, kolem kterých bylo vyskládáno více dřeva, než jsem prozatím v životě viděl. V družstvu vyrábí, na co si vzpomenete a je dost možné, že odtud máte i nějakou součást nábytku doma. Mezi jejich významné odběratele totiž patří i Ikea.

Lukavec za námi, Vepřová před námi. Tam už na nás čekal místní hajný, pan Kulhánek. Začal s vyprávěním o historii přilehlých porostů a mě osobně zaujal fakt, že události dávno minulé stále ovlivňují současnost. Zajímavá byla i informace, že ročně uměle zalesňují pouze asi hektar lesa. Skvěle tam totiž funguje přirozená obnova lesa.

Po dalším občerstvení jsme se vydali na poslední, ale asi nejdlejší etapu naší cesty autobusem. Valtice v nedohlednu a autobus už přece jen po sedmi hodinách jízdy není příliš komfortní. To nám ale rozhodně vynahrádila panoramata, která jsme po cestě mohli vidět. Tahle vinařská oblast je opravdu krásná. A Valtice také nezklamaly. Malebné městečko s čistými a zelenými ulicemi a především klid, mi udělaly velkou radost.

Nejvíce jsem se z celé exkurze těšil na židlochovický zámek. Ten patří místnímu závodu Lesů ČR a podívali jsme se tam hned ve čtvrtek ráno. Nádherná architektura, místnosti plné úchvatných loveckých trofejí a další vystavené exponáty na mne udělaly velký dojem. Na zámku bývají ubytováni hosté, kteří sem cestují za nezapomenutelnými loveckými zážitky. Kromě poplatkových lovů majestátních jelenů a daňků se zde připravují i hony na bažanty. A právě lov bažantů bylo jedním z témat, do kterých nás Ing. Stejskal zasvětil. Kromě toho se velká část přednášky týkala jednotlivých dřevin a stanovišť, po kterých jsme postupně jezdili.

Večer po návratu bylo v plánu velkolepé zakončení exkurze ve Valtickém podzemí. Ochutnali jsme několik druhů vín a druhý den ráno jsme se plni energie vydali zpět do Písku.

Antonín Prech

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

www.lespi.cz

SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 1. číslo, ročník 37, rok 2016

Do čísla přispěli: Antonín Prech, František Bárta, Lukáš Burík, Eliška Skuhrová, Pavel Řezník, Miroslav Pešička, Aneta Žáčková, Jan Žadina, Ondřej Dubský, Antonín Hrabí, Derek Gebelt, Jan Kotiš, PhDr. Libor Šimůnek / foto: autoři článků, ing. Jana Melcerová, fotogalerie www.lespi.cz, fotoarchív Samorost, fotoarchív Praam, www.citarny.cz / jazyková úprava: PhDr. Libor Šimůnek / grafická úprava: prof. František Doubek a praam studio / sazba a technická realizace: praam